

odmevi

Polena pod noge na Svetini

Ko sem prebral v časopisu, da je **Stanko Zakelšek** odkupil staro planinsko kočo na Svetini, sem bil zelo vesel. Ker sem rad zahajal na Svetino, mi je po zaprtju kar nekaj manjkalo. Mnogo je bilo planincev iz vse Slovenije, ki so radi zahajali na Svetino. Žal pa so se kaj kmalu našli nasprotniki, ki so mu nevoščljivi. Takoj so se pojavili inšpektorji celjske enote republiškega inšpektorata za okolje in prostor. Po ogledu rušitvenih del so ugotovili, da je imel lastnik Hudournika za posege na Svetini upravno dovoljenje, vendar je pri izvajanju del prišlo do nekaterih odstopanj. Zato je bil zoper njega uveden postopek. Zanima me, če so inšpektorji v podobnih drugih primerih tudi tako ažurni kot pri Zakelšku.

Stanko Zakelšek mi je dejal, da ima vse potrebne dokumente. Sedaj ne vem, komu naj verjamem. Upam, da se ne bo našel nekdo, ki bi mu

prepovedal gradnjo. Ker je bila stavba v popolnoma dotrajanem stanju, je ugotovil, da je bolje, če jo poruši in zgradi v celoti novo. V novi planinski koči bo imel 50 ležišč in dodatne prostore. To bo ravno zadostovalo za 50-sedežni avtobus. Ko sta zakonca Zakelšek upravljala Celjsko kočo, so bili vsi planinci s storitvami, ki so bile zelo kvalitetne, nadvse zadovoljni. Tudi okolica koč je bila v boljšem stanju kot je sedaj. Nova planinska koč bo velika pridobitev za Svetino, Štore in tudi za Celje. Tudi župan občine Štore je nad novo pridobitvijo zelo navdušen.

Zakelšek je predvideval, da bi koč odpri ob cerkvenem prazniku v avgustu. Žal se bo otvoritev zgodila nekoliko kasneje.

Stanku Zakelšku želim, da bi kljuboval nevoščljivcem in dokazal, da je imel prav.

Milan Gobač, Celje

iz planinske literature

Zločin nad goro

Nevihta. Mračna stena orjaških dimenzij. Šibak klin, ki bo vsak hip popustil. Naveza alpinistov, ki nemotno binglja na njem. Odblesk rezila. Krik. Smrt – in varnost.

Tragična odločitev za žrtvovanje tovariša, zato da bi sam preživel, je v alpinizmu na srečo izjemno redka in nastopi le v res skrajnih okoliščinah. Zato pa jo ima popularna kultura, ki hlepi po slikovitih dogodkih (čim bolj so čustveno nabiti, bolje je), toliko raje, tako da je tako rezanje vrvi v izdelkih z gorniško tematiko nesorazmerno pogosto. V književnih delih bi lahko nastopalo v različnih vlogah, npr. kot veliki finale napetega dogajanja ali kot vzrok junakovih psihičnih travm.

Znani tržaški pisatelj **Dušan Jelinčič** se je odločil za tretjo možnost in je svojo »alpinistično kriminalko« *Umor pod K2* začel z napeto sceno v zloglasni severni steni švicarskega Eigerja, kjer dva britanska plezalca neusmiljeno odrezeta kolega, čeprav je rešilna pakistan-

ska naveza oddaljena le nekaj metrov.

Tudi v nadaljevanju so nagrmadene izjemne situacije, do katerih v resničnosti na srečo le malokrat pride, v fiktivnih alpinističnih zgodbah pa jih očitno ni nikoli preveč. Zlobna Angleža obtožita Pakistanca, da sta prav onadva odrezala nesrečnika. Uboga Azijca pobegneta iz države in eden od njiju neslavno propade, medtem ko se mora Radživ, sicer perspektivni intelektualac, zadovoljiti s tem, da v domovini postane višinski nosač za tuje alpinistične odprave.

Večji del romana se dogaja čez nekaj let, ko se preživeli z Eigerja nehote spet srečajo kot udeleženci različnih odprav na razvpito drugo najvišjo goro sveta, K2. Radživ se hoče pohlepni Britancema maščevati in sproži govorice o tovoru kokaina, ki naj bi ga tihotapila ena od skupin. S tem se sproži pravi plaz smrti, saj se povzpetniški Britanec Walt nič ne obotavlja in pridno mori ljudi, ki bi lahko ogrozili njegovo politično kariero. Ko se nabere kopica trupel, ga Radživ skoraj prisili, da v obupnem vremenu skupaj osvoji vrh K2. Pri sestopu pakistanskemu junaku prav slabo kaže, a se kljub vsem težavam uspešno vrne v bazni tabor, kjer je pravici končno zadoščeno.

Jelinčič se poigrava z mitom o K2 kot eni izmed najnevarnejših gorá na svetu, saj so v romanu za vse smrti krivi ljudje. Delo naj bi tako bilo nekakšna parabola za usodnost zla, ki se ustavi šele, ko so vsi zločini poravnani. Tudi sla po maščevanju je negativna, saj nujno sproži novo zlo. Maščevanje se zdi Jelinčiču toliko bolj vprašljivo ob njegovi skoraj »pravilni« veri v metafizično izravnavo: vsak, ki greši, bo za svoje početje kaznovan, vsak mora prej ali slej prevzeti svojo krivdo.

Kot v vsa svoja dela je Jelinčič tudi v *Umor pod K2* vpletel iskanje smisla človeškega početja in bivanja. Pri tem ni mogel skriti svoje naklonjenosti do vzhodnjaške filozofije, saj rešitev za človeka vidi v duhovnosti, poglobljanju v samega sebe, čutu do sočloveka in spoštovanju narave. S tem je nadaljeval

Božanski mir gorá

ALEŠ TACER

V nosnicah
polje mi
vonj po nevihti;
v steno
zagrebem
drhteč v divji ihti.

Le malo še,
malo,
previs ta
še zmorem;
tej ujmi besneči
potem bom
pokoren.

In gora zaenkrat
še skriva prezir.
Kljub burji
začutim
božanski nje
mir...